

La Ven Jove

Revista de l'IES Campclar

Número 21

Maig de 2009

L'ÚS DE LA XARXA EN
ELS ESTUDIS

(Kaoutar Chiriya)

La Ven Jove

Revista de l'IES Campclar

EDITA

Departament de Llengua
Catalana i Literatura

DIRECCIÓ

Jordi Tiñena

REDACCIÓ

José Luis Borrallo
Carolina Naranjo
José Javier Ortega

laveujove@hotmail.com

COL·LABOREN

Susanna Adell
Alejandro Álvarez
Eva Caballero
Rubén Cortés
Ana Descalzo
Montserrat Esporrín
Alexia Ferré
Isabel García
Marina Gata
Laura Heredia
Josep Lavilla
Julia Martínez
Javier Monbiela
Marc Moya
Josep A. Pons
Teresa Sánchez
Raül Sanz

SUMARI

LA NOTÍCIA

Els exalumnes fan via
Pg. 3

REPORTATGE

Museus per descobrir: El museu Ar-
queològic de Tarragona
Pg. 4

VÀRIA

Pla d'entorn. Treball de recerca de 4t
d'ESO. L'Institut en miniatura
Pg. 5

SORTIM

Activitats fora del centre
Pg. 6

ENTREVISTA

Una estona amb Pep Lavilla
Pg. 10

COLÒNIES 1R CICLE D'ESO

No tot és estudiar
Pg. 12

BREUS

Pg. 13

MEMÒRIA HISTÒRICA

70 anys del final de la guerra
Pg. 14

EL TEMA

L'ús d'Internet en els estudis
Pg. 15

LA CONTRA

Què fan els nostres exalumnes. Marc
Suanes
Pg. 20

Josep Lavilla (1994)
Acrílic sobre fusta. 60x60.
Mediterrània

Josep Lavilla (1994)
Acrílic sobre fusta. 60x60.
Gran Canal

ELS EXALUMNES FAN VIA

VÍCTOR DíEZ, EN L'EXPERIMENT MÉS GRAN DE LA HISTÒRIA

Ja està en marxa l'accelerador de partícules més potent del món, a Ginebra, en la frontera entre Suïssa i França, que servirà per buscar explicacions a l'origen de l'univers.

Entre els científics que hi participen hi ha l'exalumne de l'institut Víctor Díez, de formació informàtic, que gràcies a una beca pot treballar amb més granat de la ciència mundial. Víctor Díez desenvolupa un sistema per testejar el software. L'accelerador, considerat l'experiment més gran de la història de la ciència i anomenat LHC, és un túnel de 27 quilòmetres de circumferència construït 100 metres sota terra, que permetrà provocar i observar col·lisions de protons a velocitats pròximes a la de la llum, i recrearà així les condicions que van donar lloc al *big bang* i, doncs, a l'origen de la matèria, de l'univers. El col·lisionador envia els protons en totes dues direccions i provoca 600 milions de xocs per segon. L'objectiu és aconseguir que algun d'aquests impactes generi partícules mai observades abans que ens ajudin a entendre com funciona l'univers. I en concret, trobar, si existeix, el bosó de Higgs, conegut com la partícula de déu, com planteja la física teòrica.

VÍCTOR NAVARRO S'ESTRENA COM A NARRADOR

Un altre exalumne, aquest llicenciat en Publicitat. Després de fer treballs audiovisuals com a guionista o realitzador, de treballar com a redactor en diverses emissores de ràdio, com Ràdio Cambrils i Tarragona Ràdio, i de viatjar a més de 17 països, entre ells Dinamarca i Nova Zelanda, acaba de publicar el seu primer llibre de narracions: *Oficina de recuerdos perdidos*, un conjunt de 17 relats curts basats en el contrast entre els elements fantàstics i els seus orígens en la realitat, que conviden el lector a un viatge sense temps morts per una gran quantitat de móns per descobrir i de sorpreses, en un camp extens de registres, idees i estils. La suma de les seves passions - escriure, viatjar i el cinema - l'han animat a convertir aquest primer llibre de relats en una aventura més enllà del fet literari amb accions de marketing de guerrilla i audiovisuals que es poden veure a: www.oficinaderecuerdosperdidos.com

EMILI SAMPER CREA UNA WEB ESPECIALITZADA EN EL MÓN DEL CÒMIC EN CATALÀ

Llicenciat en Filologia Catalana, autor de treballs diversos i apassionat del còmic, ha creat juntament amb altres sis joves una pàgina web especialitzada en el món del còmic en català. Aquests apassionats del gènere van començar amb un bloc al desembre del 2007 i al gener del 2009 ho van convertir en pàgina web adquirint un domini .cat. (www.comicat.cat). Amb aquesta web volen potenciar el còmic en català (tant la producció pròpia com la traducció d'obres) i promocionar les activitats relacionades amb els còmics. Entre els continguts que es troben en aquest portal d'internet, destaca una Wiki especialitzada i dedicada exclusivament al còmic en català, un catàleg de còmics en català, articles i ressenyes, així com una agenda d'activitats relacionades amb aquesta temàtica. Posen especial atenció en la convocatòria del Saló Internacional del Còmic de Barcelona i en el Saló del Manga i en la Setmana del Còmic de Tarragona. A més, aquest any han convocat la segona edició dels premis ComiCat. També per a celebrar el seu primer aniversari, han editat un llibre que només pot adquirir-se a través d'internet. En la pàgina web, qualsevol persona pot encarregar la publicació en paper per uns 8 euros o descarregar-se-la en format Pdf gratuïtament. Emili Samper manté, a més, un bloc: Meo Quidem Animo, amb el pseudònim (Nightwing80) <http://meoquidemanimoblogspot.com>

MUSEUS PER DESCOBRIR

El Museu Nacional Arqueològic de Tarragona. El més antic de Catalunya.

La seva formació es remunta a la primera meitat del segle XIX i el 1853 va ocupar les dependències de l'antic convent de Santo Domingo, a la plaça de la Font. L'edifici actual es va construir entre 1957 i 1960, amb un estil modernista amb elements clàssics. Va sofrir una ampliació el 1971. Està situat al costat de la Muralla Romana i està fet amb pedra semblant a la de la muralla. El museu té una clara vocació romanista, deguda fonamentalment a la importància històrica i monumental de Tarraco, nom atorgat pels romans a l'actual Tarragona, que va ser capital de la província romana de la Tarraconense. L'edifici, que té tres plantes, guarda al seu interior diverses col·leccions de peces romanes de gran interès, distribuïdes en nou sales. Destaquen els fons referents als temples d'August, de Minerva i de Júpiter, així com els del fòrum, del circ i del teatre. S'hi troben escultures, làpides, objectes d'os, metall o vidre de l'època romana i medieval. Són dignes d'esment els mosaics "del paó", "dels peixos", i el de "el cap de Medusa".

A la sala I podreu veure una part actual de la muralla romana. A la sala II, vestigis d'edificis públics romans, a la III el famós mosaic de la Medusa. A la sala IV teniu els objectes quotidians de l'època

romana. A la sala V, dedicada a "Tarraco i el mar", moltes peces relacionades amb el port de Tarraco i l'estreta relació de la ciutat amb el mar. Des del Museu Nacional Arqueològic es gestionen els següents recintes: Museu i Necròpoli Paleocristians i els conjunts arqueològics de Els Munts (Torredembarra) i la Vil·la Romana de Centelles (Constantí).

La nina d'ivori

És una de les peces més populars, amb els braços i les cames articulats. Va aparèixer a l'interior d'un sarcòfag localitzat l'any 1927 i és una de les ofrenes

funeràries que acompanyaven les despulles d'una nena morta a l'edat de cinc o sis anys. Devia ser la seva joguina preferida.

La nina trobada a la Necròpolis té 23 cm d'alçada, 6,5 cm d'amplada i 1,5 cm de gruix. Ha

estat datada, gràcies al pentonat, en els segles III-IV dC. Al final de la guerra civil, la nina va ser evacuada -amb altres peces de gran valor cap a l'estranger, des d'on va passar al Museo Arqueológico Nacional per ser restaurada. El 1945 féu el seu retorn a Tarragona. Restaurada novament (1993-1994), es troba ara en l'exposició *El món de la mort*.

El negret

Lampadari en forma d'escultura de bronze, amb la representació d'un esclau molt jove, etiòp o negroide, nu i dempeus sobre una peanya hexagonal, que sosté -amb els braços doblegats- una safata del mateix aliatge, ara incompleta, en la qual es posaven habitualment els instruments per fer llum.

Els ulls del noi, que no es conserven, devien ser segurament d'un material més noble. Dimensions 81 x 26 x 35 cm. És una obra, del segle I o II dC. La peça va ser trobada l'any 1860 en l'anomenada pedrera del Port.

Horari de visites:

De l'01/10 al 31/05: Laborals: 09:30 a 13:30 i 15:30 a 19:00 h / Festius: 10:00 a 14:00 h

De l'01/06 al 30/09: Laborals: 09:30 a 20:30 h / Festius: 10:00 a 14:00 h

José Luis Borrallo

L'INSTITUT PARTICIPA EN EL PLA D'ENTORN DE PONENT: una eina de col·laboració.

L'Ajuntament de Tarragona ha dissenyat un programa de suport educatiu i cultural per als diferents barris de la ciutat, els quals s'agrupen per diferents zones. El Barri de Campclar pertany al de la zona de Ponent. L'objectiu d'aquest programa és reforçar la cohesió dels barris per mitjà d'activitats integradores i de lleure que puguin millorar les relacions dels ciutadans que hi viuen. Per força aquest Pla d'Entorn s'havia de fixar en el suport dels centres educatius, per tal de

programar aquelles activitats que fan teixit social, que fan barri. Per aquesta raó, durant aquest curs escolar, l'IES Campclar ha pogut endegar projectes engrescadors i necessaris, alhora que ha participat en diferents activitats: teatre, exposicions...

Són uns bons exemples d'aquesta col·laboració diferents propostes: els tallers, la participació en activitats d'animació lectora, com l'escriptor convidat, el suport a les Aules Obertes, el foment de la participació de l'alumnat en activitats complementàries i extraescolars, la potenciació de la igualtat d'oportunitats, amb programes com el *Coneix i decideix*, així com la dotació per desenvolupar activitats artístiques. Dins del marc del Pla d'Entorn, l'alumnat de 4t ESO i de 2n Bat va assistir a la representació teatral de l'obra *Pels qui no tenen nom*, del grup teatral Vis de Vanadi, programada al Centre Cívic de Torreforta; una obra que recorda la desmemòria a l'entorn dels desapareguts durant la postguerra per part de la dictadura franquista. Per acabar, cal remarcar tant la bona acollida d'aquest projecte com la seva necessitat; convé, i ara encara més, que se segueixi apostant per un ensenyament per a tots i amb igualtat. A més, amb la crisi econòmica actual, cal no abaixar l'esforç, sinó tot el contrari, apujar-lo per garantir que no es precaritzarà el coneixement.

Teresa Sánchez

EL TREBALL DE RECERCA DE 4t. d'ESO: promoure el treball en equip

Aquest curs 2008-09, els alumnes de 4t d'ESO han de realitzar el Projecte de Recerca. Aquest estudi, que es treballa en grup de 4 o 5 alumnes, al nostre IES el faran des del dia 8 de juny fins el dia 16 del mateix mes, en què un tribunal format per professors del centre els avaluarà oralment així com del treball escrit que hauran realitzat.

A l'IES Campclar, els diferents departaments i seminaris, han proposat tres temes, dels quals cada grup d'alumnes n'escolliran un d'un departament en concret. Un cop triat el tema, cada grup tindrà un professor tutor del departament escollit, que els orientarà durant aquests dies per elaborar l'esmentat Projecte de Recerca.

Els alumnes de 4t ESO que van a l'Aula d'Acollida, faran un Projecte de Recerca en aquesta mateixa aula, adaptat a les seves necessitats.

Pel que fa als temes que els diferents departaments

han proposat s'ha de remarcar que tots tenen en comú la idea que són actuals, i que per tant, els poden ajudar a enfocar i a orientar el seu mo-

odus de viure, fet que també està relacionat amb l'objectiu d'aquest projecte ja que està orientat a les competències bàsiques de l'ESO, i més en concret a la d'aprendre a aprendre i la que es correspon amb la d'autonomia i iniciativa personal.

Montserrat Esporrín

L'INSTITUT EN MINIATURA

L'hem pogut veure exposada al vestíbul del centre. La maqueta és fruit d'un Treball de Recerca de Batxillerat, obra de Marc Bru.

Visita al Cosmocaixa

Menys les professores Cristina Cortés i Adela López, tots nerviosos i amb les motxilles plenes de gominoles. En arribar hi havia molta cua, però com que teníem l'activitat programada vam passar i ens vam dividir en dos grups: mentre un veia l'exposició, l'altre feia les activitats. Del museu, no us dic res, aneu-hi, val la pena. A destacar, però, el bosc inundat, amb serps, peixos i molts galls. Després, un altre cop l'autocar i cap al Parc Güell: realment impressionant. Hi havia molta gent, venedors de quadres i també d'objectes graciosos. (Fer-se la foto amb el drac de Gaudí no va ser gens fàcil. Tothom s'hi vol retratar i sempre hi ha molta gent)

Marc Moya

MERCATEC

Per primera vegada s'ha celebrat a Tarragona el Mercatec, que ja se celebrava a Barcelona i altres llocs, a l'espai Caixa Forum, organitzat pel Departament d'Educació, la fundació EPSON i l'Institut de Tecnoètica.

Es tracta d'un certamen perquè els estudiants d'ESO exposin les seves creacions tecnològiques. Aquesta primera edició ha comptat amb la participació d'onze centres, els dies 24 i 25 d'abril, amb un total de trenta-cinc projectes. L'Institut hi ha participat amb tres projectes: Ali Bouzama, Mohamed Bouaydoud, M Alae Mezian, Abdelmaula Chibani, Ayoub Boankoud, Abdelmalek Boulaich, Abdelladit El Ghanmouzi, Assia

Benatimed, de 1r d'ESO, amb la fabricació d'un taulell d'escacs de fusta, i Mohamed Hardoua, Juan J. Lopera, Jordi Belencoso, Jéssica López, Natalia Mora, Enrique Rodríguez i Soufian Yaundouz, de 3r, amb una maqueta que simulava un motor d'explosió. El tutor és Joan Conesa. I per últim, Éric Expósito, Gaspar Carlota, Anne Dhakaba i Joel García, de 4t, amb la maqueta d'un pont llevadís. El tutor és Josep Ramon Solé.

L'Aula d'Acollida a l'IMAX

El dia 2 d'abril els i les alumnes de l'Aula d'Acollida

vam anar a Barcelona per tal d'assistir a dues sessions de cinema en català a l'Imax Port Vell, una manera lúdica d'aprendre la llengua. L'experiència els va encantar, ja que no es tracta d'un cine convencional sinó d'una sala on es combina la projecció de pel·lícules en format 3D i en format Omnimax. Encabat ens dirigírem cap al Passeig de Gràcia, per tal d'admirar les edificacions modernistes: els sobtà

la semblança entre la Casa Batlló i el drac de Sant Jordi. Després de recuperar forces, amb un bon dinar, vam visitar l'exposició "la immigració, ara i aquí" al Palau Robert. D'aquesta exposició vam

aprendre que l'actual realitat catalana s'ha construït incorporant les aportacions de les successives onades migratòries i que

tenim el repte d'una construcció conjunta a Catalunya.

Per acabar, les professores de l'aula d'acollida fem la següent reflexió: si la nostra aula és un espai de llengua i de cohesió social, ens plantejem si serem capaços de fer que el català sigui

la llengua comuna dels que vivim en el país i, per últim, si farem que els nostres pobles i ciutats siguin espais de convivència.

Eva Caballero i Susanna Adell

Anem a França i fem amics a Perpinyà

El dia 2 de febrer els alumnes de l'IES CampClar de batxillerat i quart d'ESO, vam anar cap a la Catalunya Nord, al Sud de França: Cotlliure, Perpinyà, i Carcassona, per realitzar l'activitat d'intercanvi cultural entre el Lycée Artistide Maillol de Perpinyà i el nostre institut, amb les professores Rosa M. Gomà, Valerie Van Drummen i M.José Vicente .

La meua experiència particular, com a testimoni de l'activitat, va ser molt gratificant, ja que a més de viure a casa d'un desconegut també pots conèixer la vida diària d'una persona d'un altre país. Ara, perquè aquesta activitat d'intercanvi surti bé, a més de preparar els poemes per recitar a la tomba de Machado, és precis deixar de banda la por i estar obert a les noves experiències i formes de vida. Si ho fas t'ho passes molt bé. A mi, per exemple, em van cuinar creps per sopar, que amb sucre i llimona estan molt bones! Com a nosaltres, a ells també els agrada sortir i taclejar al msn. La primera nit vam jugar a la wii i a l'uno, i l'última vam anar a la bolera i ens ho vam passar d'allò més bé, encara que al dia següent tenien classes. I nosaltres també hi vam anar.

UNA CASA PECULIAR

Un tret característic del lloc on jo vaig estar va ser la casa, que tenia una decoració molt recarregada i amb un toc bastant personal; al menjador, el sostre estava fet amb llençols blancs que recordaven un món de fantasia. La casa tenia tres pisos i al soterrani era on s'estaven els pares: era la sala de les pomes, perquè quan els pares feien l'amor, encien una espelma amb olor a poma.

CARCASSONA

La visita a Carcassona va ser breu però intensa, ja que primer de tot vam visitar el castell, que era preciós i molt gran, vam pujar fins d'alt i es veia el poble, a dins del castell apareixien elements de lluita i protecció, del passat.

El poble era petit i envoltava tot el castell, no hi vivia ningú, però tampoc faltava vitalitat; si anaves pels carrers del poble, podries trobar fins i tot una casa del terror, alguns companys hi van entrar.

ELLS AQUÍ

El dia 9 de març van arribar aquí ells, amb moltes ganes de veure'ns, i nosaltres també, i van marxar a instal·lar-se a les nostres cases, i a la tarda vam anar a jugar a futbol a la platja i després a la bolera; al dia següent va haver-hi visita a Reus, a l'Espai Gaudí, i a la tarda alguns van anar al centre comercial, per la nit vam organitzar un bon comiat amb una festa a la platja, on algun dels nostres confreres del nord va beure un pèl massa i va perdre de vista els punts cardinals.

Carolina Naranjo

Travessem el Canal de la Mànega. Objectu: Londres

En els darrers dies heu trobat a faltar els estudiants de 2n de BAT, però tot té la seva explicació: vam marxar al paradís anglès conegut com Londres, amb les professores Ana Arias, Pilar Marcellán i M.José Ripoll. Només van ser dues setmanes!, el que passa és que el ritme d'aquests 6 dies de viatge va ser tan intens que alguns alumnes van caure al llit espanyol i no podien sortir d'allí!

Tot va començar el dia 25 de febrer. Els nervis recorrien l'ambient des de feia un parell de setmanes. Vam agafar l'avió a Reus i ens disposàrem a passar uns dies fantàstics descobrint la ciutat anglesa i ens brillaren els ulls tan bon punt vam aterrar a la Gran Bretanya.

Així que amb l'eufòria a les butxaques, tots nosaltres ens armàrem amb càmera a la mà i una fam horrible. L'arribada al barri on ens hostatjàvem ens va agradar moltíssim, vam veure McDonal's per tot arreu, Kebabs, KFCs,... en definitiva, una bogeria de llocs de menjar ràpid i així se'ns va instal·lar un somriure immens a les nostres cares. Havíem aterrat en un país on només existia el nostre menjar preferit! I quan dic existia, ho dic amb totes les lletres. Després de 3 dies menjant i sopant McDonals tots nosaltres vam començar a trobar a faltar un plat de llenties, o de truita, o simplement una mica de fruita. Així que ens vam posar mans a l'obra tractant de trobar menjar decent. Vam fracassar. Els anglesos demanen quasi dos euros (allà en lliures, és clar) per una poma. Set lliures (recordem que una lliura és un euro vint) per quatre maduixes. I tot això, preu especial ja que era comprat al mercat del carrer. En una paraula: impressionant. Malgrat això cal dir que no ens vam donar per vençuts i vam planejar fer-nos el nostre propi sopar a l'hostal. Vam reunir diners entre tots i uns quants van anar al

supermercat a comprar. Un supermercat de veritat, al centre de Londres (Piccadilly) i tampoc: ni verdures, ni fruites, ni cap altra cosa que pizzes, entrepans prefabricats, saltxitxes, ous, bacon...

Això sí, no em queixo pas dels calers que em vaig deixar en sopar. El menjar ràpid anglès es super-econòmic.

Deixant de banda el menjar, cal destacar que la ciutat de Londres és un festival d'art per a tots els públics en qualsevol carrer. Sobretot a Coven Garden, on els cantants derrotxaven la veu a canvi de la voluntat del públic i alguns humoristes entretenien els vianants. Ja posats, nosaltres vam acabar participant-hi tot fent palmes i amb un alumne de l'institut estirat a terra....

Quina ciutat! A cada cantonada del centre de Londres un museu gratuït, un teatre o un cinema; aquí un musical, allà una obra de teatre o una bona pel·lícula d'actualitat. I com no, les professores ens van donar la sorpresa d'anar a disfrutar del musical de *Grease*, al teatre de Piccadilly, que ens va deixar meravellats pel ball, la música i la posada en escena d'uns personatges encantadors, encara que no vam entendre ni gota del que deien (i'm sorry for english's teachers).

En fi, Londres només es podria descriure com una ciutat universal, feta per captivar la gent amb els seus passejos plens de romanticisme (zona BigBen), d'art (Teatres i Museus), de moda (simplement la gent del carrer), de luxe (Carrots)..., una ciutat de visita per a tots, però el lloc de residència de molt

pocs. . De tota manera, on es fiqui un bon plat d'esotofat...

Alexia Ferré

VIATGE DE FI DE CURS A ITÀLIA

VISITA A ROMA

El viatge de fi de curs de 1r de BAT ens va dur a Itàlia, concretament a la ciutat de Roma, amb les professores Montserrat Esporrín i Blanca Gimeno i el professor Marino Peinado. Va durar quatre dies, que vam dedicar a visitar totes les esglésies, monuments, museus, places, etc. de la ciutat.

Com no podia ser d'altra manera, vam visitar el Vaticà durant tot un matí. La visita va ser molt completa i va agradar molt a tothom perquè era immens, tant per fora com per dins, i per dintre s'observava molta riquesa.

Ens va quedar una cosa per visitar del Vaticà ja que

no ens van deixar pujar a la cúpula de Miquel Àngel per raons de seguretat, ja que ho estaven preparant tot per la missa del Papa de la Setmana Santa.

Vam visitar els museus vaticans, de proporcions gegantines, i vam veure moltes es-

cultures importants. I la Capella Sixtina, obra de Miquel Àngel.

També vam visitar centres d'interès artístic i arqueològic com el fòrum romà, el fòrum de Trajà... El coliseu ens va sorprendre molt per les grans dimensions que tenia, així com el Panteó.

La plaça de Trevi, davant de la cèlebre fontana, era un lloc on la majoria aprofitàvem per descansar i relaxar-nos perquè havíem estat tot el dia caminant, i el primer dia que la vam visitar tothom va llençar una moneda a la font, com marca la tradició.

I com no! Ens vam asseure a les escales de la Plaça d'Espanya i durant una bona estona vam descansar còmodament, i el temps ens va acompanyar perquè feia tant de sol que la gent se'n protegia amb el paraigües.

I entre visita i visita de monuments, places, museus etc, com que anàvem caminant per tota la ciutat, visitàvem moltes esglésies (St Pietro in vincole, St Joan de Letran...) que són molt grans i abundants per tot Roma, ja que la més petita superava fàcilment en dimensions qualsevol església de Tarragona.

José Luis Borralló

I UNA MICA DE SAL

Ens surt la pasta per les orelles!

El menjar generalment estava bo, abundava sobretot la pasta i les pizzes. La meua experiència personal a l'hora de menjar va ser gratificant, sobretot l'últim dia, vaig menjar una pizza boníssima, feta de tres formatges i pernil salat. El restaurant estava a prop de la Plaça d'Espanya. El sopar, ja va ser diferent, el restaurant estava a prop del Coliseu i havíem d'agafar el metro per arribar a la parada d'autobús, Ponte Mammolo, i d'allà agafar un autobús fins a l'hotel. El menjar no era gran cosa, però a alguns els semblava agradar; entre els plats que ens van donar hi havia, com no, pasta: espaguetis, macarrons i lassanya, i lassanya, macarrons i espaguetis.

Compte que ens perdrem!

Si vas a Itàlia, has d'anar molt en compte amb la manera que tenen de conduir, al passar per un pas de zebra has d'anar ràpid, sobretot tenint cura de les motos, que no pensen en ningú a l'hora de passar; fins i tot vam veure una baralla entre dos motoristes perquè un d'ells va passar per on no havia de passar.

Una festa cara

L'últim dia, com a comiat del viatge a Itàlia, es va organitzar una petita festa a les habitacions, quasi tots van quedar en una habitació o altra. Ja sabeu: xerrar, jugar a cartes.... Els d'una de les habitacions, van fer un gran enrenou i el personal de l'hotel ens va haver de cridar l'atenció i va avisar els professors. Resultat: sancions. No val a badar!

Carolina Naranjo

PARLEM AMB PEP LAVILLA

Un professor d'Educació Física que ha exercit a primària i a secundària, que també és pintor.

En quin any vas començar a ser mestre d'EGB, l'antiga primària?

L'any 1977.

Què i on vas estudiar?

Vaig estudiar per ser mestre d'EGB a l'escola Normal del Miracle, em vaig especialitzar en Educació Física. També he estudiat història a la Universitat de Tarragona.

Estaves bé a la primària?

A la EGB vaig treballar primerament a l'escola privada, a La Salle de Tarragona, després vaig passar a una escola completament diferent, al Mediterrani de Campclar i a Sant Pere i Sant Pau. De tots aquests llocs, he tret experiències positives.

Eren bons alumnes?

Hi havia de tot, penso que el professor ha de saber descobrir el millor de cada alumne, en alguns és més fàcil i en altres costa més, de fet penso que guarden bons records meus quan m'els trobo pel carrer.

Tenies bona relació amb els altres professors?

A tots els centres on he estat he fet bones amistats, tant es així, que encara fem trobades de tant en tant amb companys que vam estar junts i ara tenim destinacions diferents.

El millor record del teu pas per l'escola primària.

Jo llavors era bastant jove i, per tant, més optimista i recordo moltes bones estones i moltes anècdotes que tornem a explicar quan em trobo amb antics companys.

Quin any vas arribar a l'IES Campclar? Et van rebre bé?

Primerament vaig estar l'any 83 durant dos cursos amb un grup d'EGB. La segona vegada que vaig arribar, va ser l'any 97, com a professor d'ESO. Penso que vaig tenir molt bona acollida.

Quants anys portes a l'institut?

Amb aquest any, 12.

Fins ara, has tingut algun problema a l'institut?

Cap en especial, dels normals que pot trobar qualsevol professor fent la seva tasca.

Et va ser difícil passar d'una escola a un institut?

No em va ser molt difícil perquè jo vaig treballar en una escola d'acció especial i els grups d'alumnes amb qui treballo a l'institut són de la mateixa edat que els que tenia abans.

Alguna cosa a afegir sobre el nostre centre?

Estic content d'estar en aquest centre i en aquests anys he pogut ser testimoni dels canvis que s'han provocat. Penso que estem en un període d'evolució i canvi, igual que la mateixa societat.

Canviem de tema: sabem que ets pintor. Des de quan?

Doncs sí, i no ho sap molta gent, és una de les meves grans aficions, pinto des dels dotze anys i m'ha do-

(Societat industrialitzada)

nat grans satisfaccions al llarg de la meva vida.

Quin tipus de pintura fas?

Al llarg d'aquests anys la meva pintura ha evolucionat, pinto per lliure i no segueixo les modes, en la meva pintura es veu alguna cosa de metafísica i surrealisme, però no sabria ser més precís.

Has fet exposicions?

Quan era més jove feia sovint exposicions. Tinc una obra al museu de la diputació de Villafanés (Castelló), però ja fa uns quants anys que faig un treball per a mi mateix i no participo en exposicions públiques.

Vens quadres?

No molt sovint, però sí, hi ha persones que tenen quadres meus a la seva col·lecció i aprecien la meva obra.

Et relaciones amb altres pintors de la zona?

Quan era jove participava activament en trobades de pintors, especialment al desaparegut bar *Poetes*. Actualment, no faig tanta vida social, per aquí a l'institut tenim bones xerrades amb els professors de dibuix i també pintors com Juan Cruz i Maria José Ripoll.

Algun nom d'algun quadre que has fet i t'agrada especialment?

N'hi ha més d'un, com el que va sortir al número anterior de la revista, que es titula "Poeta jubilat a la platja del Miracle" i me'l va inspirar un senyor gran ja jubilat que escrivia i ens explicava poemes al Miracle quan de joves estudiants anàvem a un bar a la platja.

Si et presentessis a un concurs, quin dibuix faries?

A tots els meus dibuixos intento que hi hagi sentit de l'humor i algun detall amagat, que no encaixi del tot, i faci somriure o pensar al que ho mira.

Quins pintors t'agraden més? Te'n reconeixes la influència?

La llista seria interminable. Entre els antics, m'agraden Giotto, Piero de la Francesca, El Bosco, Goya, etc. Entre els moderns, Chirico, Morandi, Balthus, Kitaj, etc.

Fas formes geomètriques a les teves pintures. Per què?

Encara que la meva pintura sembla molt figurativa, sota aquesta pintura hi ha tot un entramat i un ordre geomètric. És el treball que la gent no veu. Sobre aquesta qüestió de la geometria tenim algunes converses d'ofici amb Juan Cruz, especialista en la matèria i que domina millor que jo.

Fas esport?

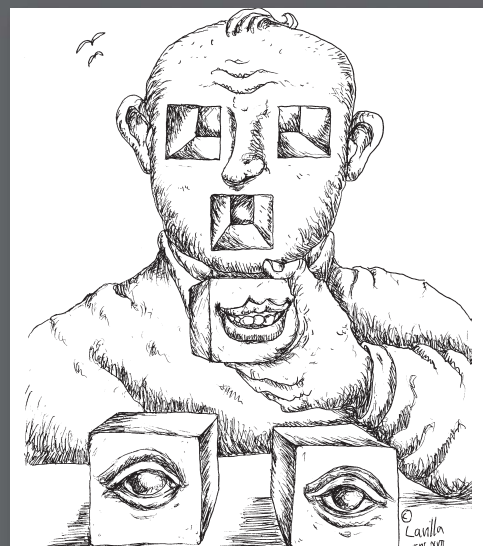
Durant tota la meva vida les dues meves grans aficions han sigut l'esport i l'art, i no sóc el primer cas, hi ha molts esportistes pintors i pintors esportistes. Chillida va ser porter de futbol abans de ser un gran artista.

Sabem que vas aprendre a esquiar fa poc. T'ha acabat agradant?

Sí, ha sigut un dels esports que més tard he après, concretament aquí a l'institut, ja que quan era jove no havia tingut ni ocasions ni mitjans per practicar-lo. M'agrada molt i quan anem amb els alumnes m'ho passo molt bé.

I per finalitzar, vols afegir alguna cosa?

Estic content que els alumnes coneguin que els professors a part de les matèries que donem, també tenim altres aficions de les quals ells poden treure profit.

José Javier Ortega

Els dies 22, 23 i 24 d'abril, els alumnes de 1r Cicle de l'ESO vam anar de colònies a Les Planes de Son

Feia dies que esperàvem marxar. I va arribar: allí estaven les professores Cristina Cortés, Adela López i Jusi Pepiol al peu de l'autobús. Era un dia molt esperat per tots els nens de 1r cicle de l'Institut. Tres dies per poder divertir-se i no pensar en els estudis. I sí que ens vam divertir, però no vam perdre gens el temps. Vam estar molt de temps preparant les maletes, per després deixar-les a l'autobús i passar un viatge molt

bo. L'únic inconvenient del viatge va ser que va ser molt llarg i molta gent es va marejar.

Quan vam arribar, suposo que a tots, Planes de Son ens va donar la mateixa impressió. Era un hotel molt integrat a la natura i molt modern, ja que no contaminava i utilitzava energia renovable. Tenien animals en un hàbitat salvatge per cuidar-los i donar-los aliments.

Aquests dies ens ho vam passar molt bé, ja que vam conèixer coses que no havíem imaginat mai. Vam fer moltes activitats, entre altres una excursió en què vam aprendre a conèixer els animals que hi havia en aquell hàbitat i vam anar a la neu,

que alguns no la veien des de feia molts anys.

En general ens vam divertir molt. Vam jugar als afores de l'hotel, vam passejar per la nit al bosc, etc. També hi va haver un incident. Algú es va deixar una porta d'emergència oberta i el conserge deia que podia haver entrat un animal salvatge. Després de tot ens en vam anar a casa contents però molt cansats.

Rubén Cortés

EL MOLÍ FARINER

Durant la nostra estada al poble de Son vam aprendre moltes coses, entre elles, la preparació de pa en un antic molí. Quan vam arribar al molí fariner la nostra monitora, la Montse,

ens va presentar el Jesús, el propietari del molí, i la seva filla. El Jesús ens va explicar que el molí havia sigut del seu pare, va mostrar-nos les parts del molí i el seu funcionament. Una cosa molt interessant que ens va explicar és que els moliners cobraven quatre

quarts de gra per cada sac de farina molta. Al final ens va ensenyar el que va anomenar "la primera llum del món", que era una fusta que feia molta llum en cremar-se.

Marina Gata i Isabel García

ASTRONOMIA

El segon dia vam anar al planetari de la casa amb un monitor que es deia Alexandre. Allà ens va introduir a l'activitat que faríem per la nit: observació d'astres. Ens va explicar la història d'unes quantes constel·lacions, per exemple la corona d'Ariadna. També ens va explicar la història de la Via Làctia, i com la fases de lluna poden influir en la rapidesa del creixement dels cabells, en com flueix la sang, ... i que la lluna en realitat és un tros de la Terra. Després de sopar vam sortir fora a veure el cel amb un telescopi. Un cel ple d'estels que no estem acostumats a veure. Abans de començar el monitor va treure un làser molt potent (800 mts) que semblava que arribés al cel. Pel telescopi vam veure Saturn (el seu anell es veia perfecte), l'ull del Taure, un cúmul d'estels... I també ens va ensenyar a reconèixer l'estrella Polar observant el carro de la Ossa Major.

Alejandro Álvarez i Julia Martínez

CANGUR 2009

De nou s'han celebrat les proves de la Societat Catalana de

Matemàtiques a la Secundària a Catalunya, conegudes

com les proves del Cangur. Enguany hi han participat un total de 13 alumnes del centre de 3r i 4t d'ESO i de 1r i 2n de BAT i hem de destacar els bons resultats dels nostres alumnes:

- Jaime Aceras (2n A de BAT) en el lloc 23 (de 2303)
- Iván Bea (2n A de BAT) en el 207 (de 2303)
- Joffrey Rudler (2n A de BAT) el 256 (de 1303)

(D'esquerra a dreta: Iván Bea, Jaime Aceras i Joffrey Rudler)

- Aitor Burgos (4t B d'ESO), el 957 (de 6366)

(A la fotografia, amb Cori Ramírez, Montserrat Abelló, Mercè Pagès i Joep A. Pons, del Departament de Matemàtiques)

NOU CABLEJAT

En les darreres setmanes s'ha començat a instal·lar a l'Institut el nou cablejat de xarxa que ha de permetre un millor servei de la banda ampla de connexió local i d'Internet.

PREMIS LITERARIS DE SANT JORDI 2009

Els guanyadors d'aquesta edició han sigut:

Primer cicle:

- Català: Adrià Fernández Castro, amb *Un velar per la Mediterrània*, i Julia Martínez Nieto, amb *Caputxeta vermella?*

(Julia Martínez, Marc Gamero i Adrià Fernández)

Castellà: Francisco Javier Sanz León, amb *Aprovecha tu vida*, i Marc Gamero Romera, amb *La roca*.

(Fco. Javier Sanz)

Segon cicle:

- Català: Irene Montiel Gimeno, amb *Marcel i Sagaç. Un vincle invencible*, i Jéssica Navarro, amb *La història es repeteix*.

(Irene Montiel)

de les Neus Palau)

Bat i CF:

- Català: Mireia Pérez Muñón, amb *Visions d'un àngel amb les*

ales tallades, i Xavier Gata, amb *Lluna*.

(Mireia Pérez amb Magí Aloguín, M.J. Vicente, Jordi Tiñena i Teresa Sorribes)

- Castellà:

Elodi Mellado, amb *Tempus et veritas*, i Israel Sánchez López, amb *El amor del silencio*.

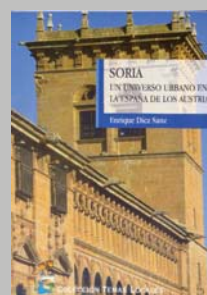

(Elodi Mellado i Israel Sánchez amb Montserrat Arbonès)

(Membres de l'AMPA durant el lliurament dels premis)

NOU LLIBRE DEL PROFESSOR ENRIQUE DÍEZ

Soria. Un universo urbano en la España de los Austrias és el títol de l'últim llibre del professor d'Història, a sumar a la seva llarga bibliografia.

FA 70 ANYS

A començaments de 1939 s'acabà la guerra espanyola i milers d'homes i dones empergueren el camí de l'exili cap a França. Aquelles interminables files de fugitius estaven integrades per unitats de l'Exèrcit republicà ja en retirada, per nombrosa població civil que duia el que havia pogut salvar precipitadament de les seves llars abandonades. Entre aquells centenars de milers de republicans, sortien també a l'exili les Institucions democràtiques del Govern legítim de la Segona República i de la Generalitat de Catalunya.

LA PLATJA D'ARGELERS, PRIMERA PARADA.

La localitat d'Argelers es troba al departament de Pirineus Orientals, a la regió de Llenguadoc-Rosselló. El camp de refugiats es va instal·lar a la Platja del Nord, en una àmplia zona de costa. Va ser un camp d'internament construït pel govern de França a la costa mediterrània del país per a albergar a part dels 550.000 refugiats que van traspasar la frontera, fugint d'Espanya després de la fi de la Guerra Civil Espanyola el 1939. Es calcula que unes 100.000 persones van ser recloses en aquest recinte en condicions de duresa extrema, tancats entre filferros i vigilats per tropes senegaleses.

TRES EXILIATS IL·LUSTRES

PAU CASALS

Pau Casals i Defilló (El Vendrell, Catalunya 1876 - San Juan, Puerto Rico 1973) fou un violon-

cel·lista, pedagog, director i compositor musical. La seva gran contribució al món de la música va ser la innovació en la interpretació amb el violoncel, que, més tard va ser adoptada per tots els violoncel·listes del món. La seva interpretació d' *El cant dels ocells* ha esdevingut un sím-

bol de pau i llibertat arreu del món. El 1939 es va exiliar primer a França i després a Amèrica.

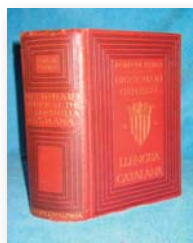
(Medalla de la Llibertat concedida pel President dels Estats Units John F. Kennedy a Pau Casals l'any 1963)

POMPEU FABRA

Pompeu Fabra i Poch (Vila de Gràcia, 20 de febrer de 1868 - Prada de Conflent, 25 de desembre de 1948), fou l'establidor de la norma-

tiva moderna de la llengua catalana. El 1912 edità una *Gramàtica de la llengua catalana*; un any després donava a conèixer les *Normes ortogràfiques* (1913) i el 1932 el *Diccionari general de la llengua catalana*. Pompeu Fabra creuà la frontera franco-espanyola el 31 de gener de 1939. Després

va venir un llarg pelegrinatge amb estades a París, Montpeller, Perpinyà i, finalment, Prada de Conflent, on va morir el 25 de desembre de 1948 i hi va ser enterrat.

ANTONIO MACHADO

Antonio Machado Ruiz (Sevilla, 26 de juliol 1875 - Cotlliure, 22 de febrer 1939) fou el poeta més destacat de l'anomenada Generació del 98. Durant la dècada dels anys 20 del segle passat també va escriure teatre en col·laboració amb el seu germà Manuel. És autor, a més, d'alguns textos en prosa, com el conegut *Juan de Mairena*. *Sentencias, donaires, apuntes y recuerdos de un profesor apócrifo*. Va morir, havent fugit a l'exili, a la Catalunya Nord després de la derrota de la Segona República Espanyola, a la població de Cotlliure, on va morir i és enterrat. Alumnes de l'institut visiten tots els anys la seva tomba al cementiri d'aquesta població.

José Javier Ortega

L'ÚS D'INTERNET EN ELS ESTUDIS

Un recurs a l'abast de la comunitat educativa, una gran font d'informació i de coneixement de la qual podem treure molt de profit. En fem, però, un ús suficient i adequat?

Què en diuen els professors?

UTILIZEM LES NOVES TECNOLOGIES I ELS RECURSOS DISPONIBLES A LA XARXA.

En la societat actual, que ens ha tocat viure, dintre d'un món global i cada vegada més complex, el paper o la funció del professor ha de canviar de forma substancial si es vol donar resposta als reptes educatius que els canvis sociològics, tecnològics i culturals de la nova societat ens està exigint. En l'actualitat un professor que pretenga només limitar-se a transmetre coneixements, amb una metodologia clàssica basada exclusivament en la lliçó magistral, utilitzant com a únics recursos educatius la pissarra, el guix i el llibre de text, té molt poc futur professional i, a més a més, pot fins i tot posar en perill la seua pròpia salut mental davant la realitat d'un alumnat molt divers pel que fa als seus interessos, motivacions, expectatives i capacitats, que no obstant, comparteix un element comú molt important que hem de saber aprofitar: *l'entusiasme per les noves tecnologies informàtiques i audiovisuals*.

El grau d'heterogeneïtat del nostre alumnat és especialment significatiu en el nostre centre on l'aplicació de les estratègies educatives clàssiques resulta inviable si no volem veure reduït significativament el nostre públic. El dia a dia en la nostra feina es complica encara més amb els problemes de convivència dintre de l'aula que generen una part dels alumnes que, deixant de banda altres causes externes que nosaltres no podem controlar, davant la falta d'expectatives i motivacions envers allò que tractem d'ensenyar, reaccionen amb actituds i comportaments que dificulten, quan no impedeixen, el normal funcionament de les classes, veient perillar en ocasions fins i tot la nostra pròpia integritat física.

Per tant, tot i reconeixent que no existeixen les fórmules màgiques i que en el nostre dia a dia ens trobem amb tot tipus de dificultats: falta d'espais adequats, nombre d'ordinadors insuficients, xarxes que cauen, excessiu nombre d'alumnes,

excés d'obligacions burocràtiques, poc reconeixement social, etc... hem de sentir l'obligació professional o moral (i ara també legal, només hem de recordar la nova orientació del currículum per competències: competència digital, aprendre a aprendre...), de buscar noves estratègies, metodologies, formes de treball i materials que ens permeten connectar en un moment o altre amb el major nombre d'alumnes i fer possible adequar el ritme d'aprenentatge a les seues característiques individuals.

La utilització de tot tipus de materials i recursos informàtics i audiovisuals disponibles a la xarxa pot constituir una ajuda molt bona per a les necessàries noves estratègies metodològiques que la nova realitat ens exigeix, essent un excel·lent instrument d'aproximació a les noves tecnologies per als nostres alumnes per tal que descobrisquen que l'ordinador no és una "videoconsola", sinó que és una eina que serveix per alguna cosa més que "jugar online", "xatejar" amb altres companys o veure vídeos inapropiats al youtube i altres llocs de la xarxa. El que no pot ser és que els nostres alumnes sàpiguen utilitzar el messenger, baixar i piratejar pel·lícules i música, etc... però en canvi si-

guen pocs els que coneixen la utilitat de les fulles de càlcul i altres eines ofimàtiques, les funcionalitats del correu electrònic, el treball cooperatiu en xarxa, els traductors online, o que al youtube també hi ha vídeos i videotutorials sobre els continguts que s'estan treballant a l'aula. La disponibilitat de recursos a internet en l'actualitat és increïble (moodle, blocs, wikis, xarxes socials, intranet, publicacions digitals, videotutorials, jocs interactius, traduccions online, etc...), i és una vertadera llàstima que, unes vegades perquè no disposem de la infraestructura tècnica necessària (pissarres digitals, suficient dotació d'ordinadors,...), i altres perquè es desconeix la seua pròpia existència, no siguin utilitzats amb major freqüència pel professorat en el seu treball diari.

Finalment, hem de recordar que el nou enfocament curricular ens demana que els nostres alum-

nes en acabar el seu ensenyament obligatori tinguen un bon domini entre altres de les competències digitals, i la que personalment considere més important de totes per al seu futur: la competència o capacitat d'aprendre a aprendre. En aquest sentit, l'existència a la xarxa d'unitats didàctiques ja preparades, interactives, que permeten que l'alumne pugui aprendre per ell mateix, segons el seu ritme d'aprenentatge, ens facilita extraordinàriament la nostra tasca docent i permeten que puguem dedicar més temps a aquells alumnes que presenten majors dificultats d'aprenentatge.

Al final, l'objectiu principal és respondre a la diversitat del nostre alumnat amb la diversificació dels materials i recursos per a ensenyar, amb la finalitat d'evitar que el desànim ens immobilitze a tots: als professors i als alumnes. Tot això justifica i dóna sentit a la defensa de l'ús de l'internet i de les noves tecnologies digitals com a recurs didàctic.

Josep A. Pons

POSAR LÍMITS?

Es pot defensar la limitació de les noves Tecnologies de la Informació i la Comunicació o de les Tecnologies i Accions Comunitàries en el seu ús a l'aula sense caure en la defensa dels models tradicionals de l'educació o sense voler pretendre salvar les ànimes dels infidels usuaris d'internet, tal com afirma algun dels caps de l'església catòlica?

Web 2.0, Audacity, Slideshare, Facebook, Blocs, Flickr, Delicious, Wikis, Panoramio, Geotagging, Tagzania, Placespotting. Tots aquests termes, desconeguts per la majoria de nosaltres fins fa quatre dies (alguns d'ells encara no tenim massa clar per què serveixen), són ara d'allò més freqüent quan parlem de la renovació de l'educació a dins de l'aula i de l'ús de les noves tecnologies, amb l'objectiu d'aconseguir un grau més elevat d'acceptació i d'interès per part del nostre alumnat. Ara bé, mentre els professors intentem conèixer i saber com utilitzar aquest recursos dins de l'aula, recursos que per molts dels nostres estudiants són gairebé innats, quin ús en fan ells, d'aquests?

És evident que la xarxa posa a l'abast de tothom una quantitat ingent d'informació, però és ben utilitzada,

aquesta informació? Saben gestionar-la, els nostres alumnes? La democratització de la informació és evident; tothom que té accés a internet (i aquí s'obre una altra qüestió: la discriminació de qui no està "connectat") té tot el saber al seu abast. Però, és fiable aquest saber?

Una de les característiques de la web 2.0 és la retroalimentació per part dels propis usuaris, el que es podria entendre com l'"amateurització"; és a dir, les persones fan les seves aportacions de manera no professional i improvisadament, sense la comparació amb altres fonts, sense qualsevol criteri mínim de qualitat, i tot això gràcies a la gratuïtat d'aquestes xarxes socials. I si això és així, qui controla la veracitat d'aquestes dades? Ningú. O un altre usuari que amb més criteri, o menys, a saber, corregeix el que no troba correcte. I anem fent gran la bola.

Però aquest fet, no era quelcom que passés ja en els textos en format paper? I és que sembla que vulgui donar tota la credibilitat a les fonts escrites tangibles, en contra de les digitals. Doncs és clar que passava i passa. Recordo quan va sortir la segona edició d'una gran enciclopèdia sobre el món antic, una enciclopèdia molt prestigiosa alemanya que recollia diferents articles d'autors diversos dels més variats temes grecs i llatins. En aquesta enciclopèdia tan prestigiosa, insisteixo, als editors els van colar un gol, literalment; l'autor d'una de les entrades es va "inventar" un origen grec per a l'esport del futbol: GOL!! I els especialistes no se'n van adonar? Doncs no. Va ser objecte de mofa durant un temps en la meua etapa d'estudiant als passadissos de la facultat.

Llavors, quin és el problema? Per mi radica en les mancances en una sèrie de conceptes molt de moda actualment (la invenció de la sopa d'all, sembla això!): les competències bàsiques. Per fer una cerca, sigui pel mitjà que sigui, hem de saber escriure correctament; primera mancança: expressió escrita. Un cop trobem la informació que cerquem, hem de saber llegir-la críticament; segona mancança: comprensió lectora. Però, on s'ha de buscar?; tercera mancança: falta d'autonomia i d'iniciativa en el treball i l'estudi.

En conclusió, cal abandonar l'ús de les noves tecnologies dins de l'aula? Evidentment la resposta és no. Però queda molt lluny pensar en aquestes noves eines (i les que estan per venir) com la pana-

cea per a l'educació, per a la motivació dels alumnes envers les nostres matèries. Els hem d'ensenyar a escriure, a llegir, a pensar, a ser crítics, a tenir una metodologia de treball. I per a tot això no ens calen les TIC o les TAC. Aquestes han de ser un mitjà per aprendre, no l'objectiu final de l'aprenentatge. No dic

que en determinats aspectes no siguin útils, però s'han de tenir altres coneixements abans de poder-les fer servir, que en la majoria de casos no es tenen i que són els que els hem de proporcionar nosaltres.

Raül Sanz

Què en diuen els estudiants?

NO PER COPIAR

Internet es una eina actualment molt utilitzada que s'està posant molt de moda.

Té una gran utilitat ja que ajuda en la recerca d'informació i permet realitzar treballs i escrits en un temps menor que per recerques en altres mitjans d'informació i a més permet realitzar una millor presentació amb molts tipus de caràcters d'escriptura. En els últims anys, en els llibres de text se solen posar exercicis a fer per Internet, encara i això els professors no solen mostrar molt d'interès per aquests exercicis i normalment no són obligatoris.

De tota manera els professors cada vegada més donen adreces d'Internet, pàgines que poden contenir informació útil per a nosaltres per poder realitzar millor els treballs.

Però també hi ha alguns inconvenients, com per exemple pàgines que contenen treballs i exercicis ja fets que es poden copiar, i utilitzant el Word son pràcticament impossibles de reconèixer. Per això els professors mostren una actitud d'aversion envers els treballs d'una gran extensió que en un principi no calia fer amb ordinador. A més, de vegades sense adonar-nos-en ens desviem del que hem de buscar o de fer ja que ens ofereix moltes interessants opcions.

En definitiva, Internet és una eina de treball molt útil i que cada vegada s'està utilitzant amb més freqüència. De tota manera cal anar amb compte i intentar evitar buscar els treballs ja fets.

Javier Mombiela Laborda. 2n ESO

MIRA INTERNET, PERÒ CONFIA EN EL TEU PROFESSOR

Penso que internet és una eina molt útil per quasi tot ja que de forma ràpida intercanvia informació, agafes i connectes amb gran quantitat d'informació, tot a gran velocitat; però a l'hora de fer un treball seriós, com és un treball de recerca penso, des de la meua experiència, que d'internet no te'n pots refiar del tot, has de ser molt curós, has d'anar viu ja que la informació no sempre es correcta i si compares pàgines webs t'adonés que hi ha dades contradictòries o incompletes, per aquest motiu crec que és molt més segur un llibre, dos o tres, que qualsevol pàgina d'internet. En temes d'història i d'antigues civilitzacions, que ha sigut tema del meu treball de recerca, la informació que he utilitzat d'internet ha sigut molta a l'hora de fixar i contextualitzar moments, èpoques i aspectes generals, però poques coses més. Per a la part més important m'ha calgut recórrer a llibres ja que m'he trobat amb el

problema, per exemple, que a l'hora de fixar dates les pàgines webs no sempre es posaven d'acord.

Per aquests motius crec que internet, és una eina ben útil, però cal comprovar les seves dades amb la bibliografia adequada i amb el teu professor.

Laura Heredia. 2n BAT

UNA SANA DESCONFIANÇA

És fiable la informació que podem obtenir des d'internet?

Els alumnes de segon de batxillerat vam haver de fer fa poc el famós treball de recerca, però d'on podíem agafar informació? Internet hauria sigut l'opció més fàcil, però personalment no em refio gens de la 'informació que es troba a internet. Preferia recopilar-la de llibres que el meu tutor m'anava proporcionant o de llibres que agafava de la biblioteca per por que la informació que agafés d'internet fos falsa i això pogués afectar el meu treball. Per això, si s'han de fer treballs importants és millor obtenir la informació de llibres fiables més que d'internet.

Ana Descalzo. 2n BAT

ALGUNS RECURSOS D'ÚS HABITUAL DELS NOSTRES ALUMNES

Diccionaris:

Català:

- El normatiu de l'Institut d'Estudis Catalans: <http://dlc.iec.cat/>

- El de l'enciclopèdia Catalana:

www.enciclopedia.cat

Castellà:

- El normatiu de la Real Academia Española: www.rae.es

Anglès: www.answers.com / Francès: www.le-dictionnaire.com / Àrab: www.edu365.cat/agora/dic/catala_arab / Llatí: recursos.cnice.mec.es/latin-griego/Palladium/5_aps/eslap03.htm / Web de diccionaris gratis: www.glosarium.com

Institut
d'Estudis
Catalans

Del català al castellà, francès, anglès, alemany:
traductor.gencat.cat/jsp/go2text.jsp?locale=ca
Multilingüe: www.google.es/language_tools?hl=ca

El Rincón del vago és una pàgina molt utilitzada pels estudiants, com es pot apreciar en l'enquesta. En la pagina principal www.rincondelvago.com es troba l'opció d'un buscador de treballs i documents de tota mena: exàmens, treballs, resums, monografies, informes i exercicis de pràctica. Però atenció, no sempre són fiables a causa dels errors de tot tipus. El lloc web inclou també un apartat de tests de qualsevol matèria que serveix com a complement als estudis per aprendre i per repassar, amb diversos nivells de dificultat i aptes per a tots els nivells d'estudi. També hi ha un altre apartat molt útil anomenat vagoteca on s'expliquen tècniques d'estudi per obtenir el màxim rendiment dels estudis, com aprofitar el màxim possible el temps... de diferents assignatures, i un altre on es pot trobar una recopilació de diferents tècniques per fer xuletes (que no vol dir que les tragueu als exàmens, eh!)

Enciclopèdies:

www.enciclopedia.cat

www.encicloet.com

www.laenciclopedia.com

www.britannica.com

www.larousse.fr

www.wikipedia.org

Traductors:

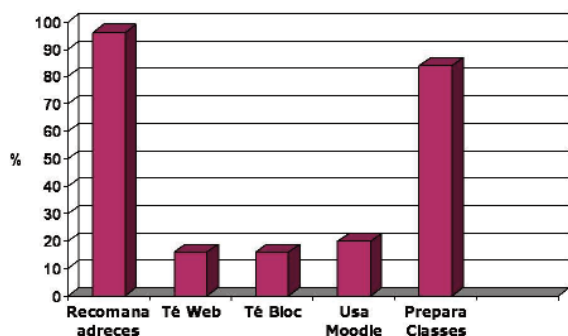
Català-castellà: www.softcatala.org/traductor

QUIN ÚS EN FA EL PROFESSORAT?

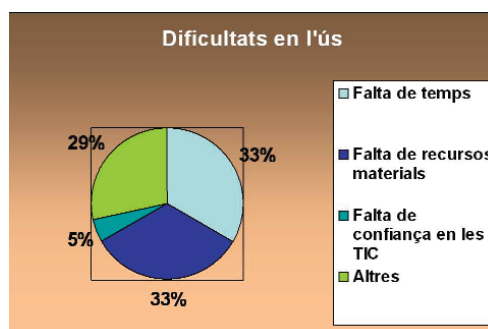
L'enquesta, el resultat de la qual us presentem, s'ha passat a tot el professorat. Ha respost un 44%. De les respostes es dedueix que la gran majoria utilitza la xarxa per preparar les classes i en tasques relacionades en l'acció docent, com per exemple re-

comanar adreces de pàgines web als seus alumnes. En canvi, l'ús directament pedagògic d'internet amb majors o menors graus d'interacció, com poden ser webs o blocs d'assignatura o l'ús del campus virtual a través del moodle, és encara molt minoritari. Entre les causes, destaca la falta de recursos materials del centre i la falta de temps per dedicar-hi a causa de l'excés de feina.

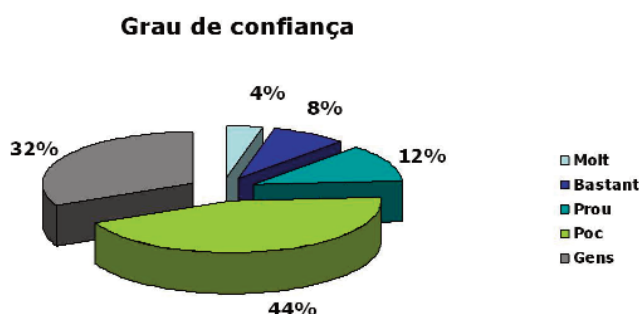
Ús d'Internet del professorat

Dificultats en l'ús

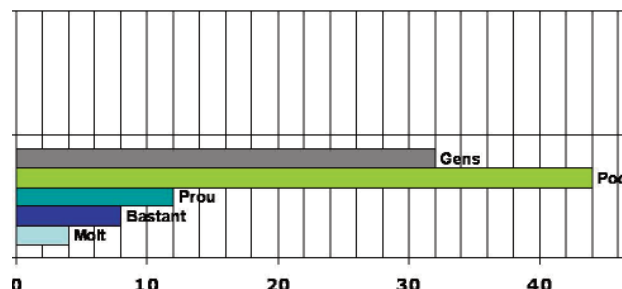

A destacar, també el 29% que addueix altres raons. D'aquest, la meitat apunta el perfil d'alumnat que atén. Amb tot, cal destacar que un elevat nombre de professors/es manifesta un alt grau de desconfiança

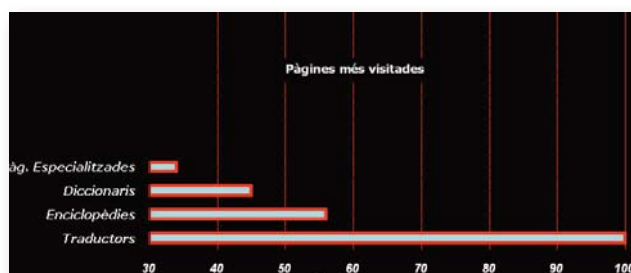
en l'ús de la xarxa en la tasca docent, que ajuda a explicar raonablement el grau d'ús de les aules d'informàtica que evidencia el gràfic

Utilitzen l'aula d'informàtica amb alumnes

QUIN ÚS EN FAN ELS NOSTRES ALUMNES?

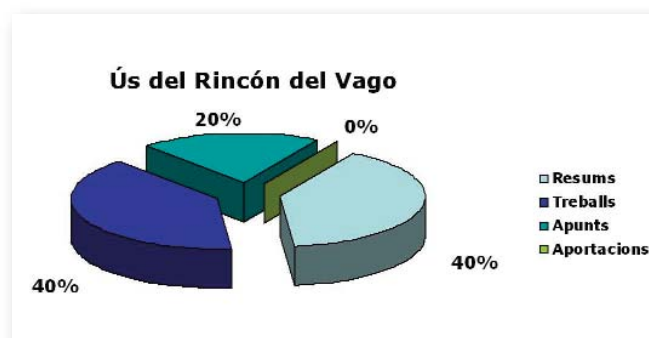
Com era d'esperar, ja ho sabíem per l'enquesta del curs passat "Com som?", gairebé la totalitat dels alumnes enquestats tenen ordinador a casa i connexió a Internet. Ara hem volgut saber l'ús que en fan en la seva activitat acadèmica. Les respostes, obtingudes de l'enquesta que ha respost un 40% de l'alumnat (ESO i BAT) indiquen dues conclusions clares: en fan ús (el 100%), però no un ús guiut. Els professors encara intervenen poc en aquest aspecte i encara són menys els que l'utilitzen en la seva activitat docent. Així que els estudiants es mouen fonamentalment per webs que troben ells mateixos i aterren ens llocs generalistes. Així el 90% inicia les recerques a partir del google i el 10% restant ho fa a través de la wikipèdia. Quant als usos més concrets, la majoria estan relacionats amb la llengua, especialment en els alumnes de batxillerat humanístic. Unanimitat en l'ús de traductors

(per a l'anglès). En canvi, unanimitat entre els de lletres en l'ús d'encicloèdies, mentre que entre els de ciències només hi recorren un 15%. Ús extensiu quan cal fer treballs en l'ESO. Els mateixos resultats registra l'ús de diccionaris: general a l'ESO. En el BAT: els de lletres, 83% i els de ciències 7%, i en l'ús de pàgines específiques de matèria, generalitzat entre els de lletres per a Literatura, Història, Filosofia, Història de l'Art, etc, però molt menor entre els

de ciències.

Capítol a part mereix El Rincón del Vago, que tots coneixen i han visitat algun cop. Entre els de BAT, també aquí els de lletres són els que més l'utilitzen. Mentre que entre els primers són el 100%, que la visiten amb asiduitat quan els cal, entre els segons el percentatge baixa fins al 61%. Això, tot i que majoritàriament mostren reticències sobre la seva fiabilitat. En l'ESO l'ús del lloc baixa fins al 34%, fonamentalment lligat a l'obtenció de resums de lectures.

Per què l'utilitzen?

- Per fer treballs:
- Per accedir a resums dels llibres de lectura:
- Per obtenir apunts

I el més significatiu: ningú col·labora amb el lloc web deixant-hi apunts, pràctiques, resums o altres materials, a disposició d'altres estudiants. Els nostres alumnes vampiritzen el lloc però no hi aporten res.

Una última qüestió: l'ús generalitzat i gairebé exclusiu del google per fer les recerques evidencia tant la falta d'orientació adequada com la manca d'estratègies eficients de recerca a la xarxa, fins i tot dins del mateix cercador.

LES COSES MÉS IMPORTANTS ESTAN AL MEU VOLTANT I COSTEN MOLT POC.

Marc Suanes Larena. 28 anys. Llicenciat en Història. Activista social. Ha escrit la història de l'institut.

T'ha costat molt mantenir les rastes?

Jajajaja! La veritat és que sí, hi ha molta gent que me'n demana una i jo els dic, per ara, que no estan en venda.

Les duies a l'institut?

No, jo vaig entrar a l'insti amb la clenxa al costat, ja m'enteneu, més o menys com es pentina l'Aznar ara, jejeje!.

Treies bones notes?

La veritat, entre el 5 i el 7. Amb les excepcions d'història, geografia i història de l'Art, que treia més bones notes, perquè m'agradaven més. De totes maneres, vaig tenir els meus anys "difícils" en plena adolescència, comences a sortir, et tornes mandròs per algunes coses... però tot acaba passant. Guardo molts bons records de l'institut. Van ser uns anys que vaig viure molt intensament.

Tens relació amb antics companys?

I tant! Encara que amb menys dels que m'agradaria.

Que et va decidir a estudiar la llicenciatura de història a la URV?

Quan jo feia COU no sabia el que volia fer amb la meua vida, però el que sí que tenia clar era que no volia estudiar per estudiar, o fer una carrera per obtenir una feina ràpida i segura. Vaig decidir estudiar història perquè m'agradava molt i tenia molt per aprendre. Cal dir que van tenir molt a veure els meus professors d'història que he tingut a l'institut, el Magí i l'Enrique. L'entorn més proper em deia que història no tenia sortida, que no servia per a res... però a mi m'era igual, jo volia gaudir del que feia.

Et va costar molt de treball i hores d'estudi?

La veritat és que no massa, això sí, tampoc vaig treure grans notes. Les classes no m'agradaven, m'agradava més llegir pel meu compte. Tanmateix, m'ho vaig passar molt bé a la Universitat i vaig participar-hi activament. Van ser anys d'activisme, d'aprenentatge polític i social.

Treballes?

Des del novembre passat faig classes a Aula Magna. Necessitava diners i com que estic fent la tesi doc-

toral, em calia una feina que fos compatible.

Com et vas sentir al saber que Jordi Tiñena va pensar en tu al redactar el llibre de l'Institut?

Uff! Primer molt sorprès i agraït. Després vaig veure que era molta responsabilitat i em van sortir dubtes. Però ràpidament em vaig decidir a fer-ho. Per mi ha sigut un honor i tota una experiència, per això li estic i li estaré molt agraït sempre al Jordi per donar-me aquesta oportunitat.

Sabem que t'han donat un premi fa poc, ens podries dir en què consisteix i quin premi es?

És el premi d'Investigació Lucius Licinius Sura, que otorga el Consell Comarcal del Tarragonès. Consisteix en un premi de 2500€ i la publicació del treball en format llibre. El tema escollit és "Els Moviments Socials al Tarragonès (1977-2007)".

I el teu compromís social?

Bé, jo no crec ni en l'assistencialisme ni en les grans revolucions, per tant, treballa des de diversos moviments socials de la ciutat per transformar la societat des de l'àmbit més proper. Estic a la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau, un grup antimilitarista. També formo part d'una revista que es diu *La Panerola*, d'informació crítica i de l'Ateneu Llibertari Alomà, en què organitzem xerrades, presentacions de llibres, passi de pel·lícules i documentals, etc. La veritat és que no tinc temps per avorrir-me.

Com veus la teua vida i a tu, d'aquí a un temps?

Ui, no sé que faré demà, així que... Cal plantejar-se el futur, però tampoc capfica-se gaire perquè les coses poden variar molt en poc temps. I sobretot viure intensament el dia a dia. Això sí, m'agradaria en el futur anar a viure a una caseta al camp on gaudir de la natura i fugir de l'estrès de la ciutat, que ens deshumanitza una mica.

Que fas al teu temps lliure?

Seguint amb el que deia abans, m'agrada anar d'excursió a la muntanya, caminar, anar en bicicleta, viatjar si es pot una mica, anar a fer una cerveseta al bar i sortir amb els amics i amigues.

José Javier Ortega